

Οργια ελα θαυριά
Σ. Πικονίδα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΜΕΡΑ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
ΣΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

Μια φορά κι ένα καιρό, πρίν απο 100 χρόνια, ήταν ένας πατέρας που είχε τρία παιδιά. Όταν μεγάλωσαν, ο πατέρας τους κάλεσε κοντά του και τους είπε:

Παιδιά μου, δούλεψα σκληρά στη ζωή μου, και μάζεψα αυτές τις τρακόσιες χρυσές λίρες. Μια κι είστε τρείς, θα σας δώσω απο εκατο, και μπορείτε να κάνετε ότι θέλετε μ' αυτές, για το μέλλον σας. Πέρα απ' αυτό τίποτα τδεν μπορώ να σας δώσω. Πάρτε κι απο ένα άδειο κουτί, και μέσα εκεί να βάζετε τις λίρες που θα γεννήσουν οι εκατό σας λίρες, άν τις δουλέψετε σωστά.

Τα τρία παιδιά πήραν τις εκατό λίρες ο καθένας, πήραν κι απο ένα άδειο κουτί και πήραν το δρόμο τους. Ο πρώτος με τις εκατό λίρες αγόρασε σιτάρι, το πούλησε και με τα χρήματα που κέρδισε αγόρασε φασόλια, τα πούλησε κι αυτά κι αγόρασε τυριά, τα πούλησε κι αυτά κι αγόρασε άλλα πράγματα. Με δυό λόγια έγινε εμπορος. Καθε φορά που αγόραζε και πουλούσε κέρδιζε και μερικές χρυσές λίρες που τις έβαζε στο κουτί.

Ο δευτερος γιός με τις εκατο λίρες που του έδωσέ ο πατέρας του έκτισε ένα σπίτι. Σε λίγο το πούλησε το σπίτι, κι έκτισε ένα μεγαλύτερο, κι ύστερα μεγαλύτερο, ύστερα έκτισε δυό σπιτια, τα δυό τα έκανε τέσσερα, που τα ενοικιαζε κι έπαιρνε μπόλικά χρήματα που τάβαζε κι αυτός στο κουτί του.

Ο τρίτος γιος αγαπούσε τα γράμματα. Τωρα, οπως ξέρετε, πρίν εκατο χρόνια πολύ λίγοι ηταν αυτοι που πήγαιναν σχολείο. Ο τρίτος γιός ήθελε όχι μόνο να πάει στο δημοτικό αλλά να πάει και σε γυμνάσιο. Ξοδεψε λοιπον τις εκατό του λίρες για τους δασκάλους και τα βιβλία. Κι όταν αυτά τέλειωσαν δούλεψε κι όλες τα βράδουα για να παίρνει λίγα περισσότερα λεφτά που πάλι τα ξόδεψε για βιβλία. Στο κουτί του πατέρα του δέν έβαλε ούτε γρόσι.

Κάποια μέρα αποφάσισε ο πατέρας να πάει να επισκεφθει τους τρείς γιούς του, να δει πώς πρόκοψαν, και τί έκαναν με τις εκατό λίρες που τους ειχε δώσει. Πάει στον πρώτο, βγάζει εκείνος με περηφάνεια το παλιό κουτί, και μετρά μπροστά στον πατέρα του τετρακόσιες χρυσές λίρες.

-Μηράβο, παιδι μου, λει ο πατέρας, τα λεφτά που σου έδωσα δέν πήγαν χαμένα. Τώρα μπορείς να κάνεις οικογένεια, να παντρευτείς και να κάνεις παιδιά.

Υστερα πάει ο πατέρας στον δεύτερο γιο. Μετά τα καλωσορίσματα ανοιγει εκεινος το κουτί του πατέρα του και βγάζει απο μέσα 500 χρυσές λίρες.

-Μπράβο, παιδι μου, του λέει ο πατέρας, κι εσύ πρόκοψες. Τώρα μπορείς να παντρευτείς, και να κάνεις οικογένεια.

Πάει ύστερα ο πατέρας στον τρίτο γιο, τον σοφό. Εκείνος ήταν βυθισμένος στα διαβάσματα του.

-Πατέρα λέει, κάθισε, να φάς να πιείς και να ξεκουραστείς. Σε πεθύμισα.

-Να καθίσω γιέ μου, αλλά πρώτα φέρε μου εκείνο το κουτί που σου είχα δώσει μαζί με τις εκατο λίρες.

Φερνει ο τρίτος γιος το κουτί, άδειο.

-Πού είναι γιέ μου τα κέρδη απο τις λίρες που σου έδωσα; ρωτά ο πατέρας.

-Εδώ μέσα πατέρα, λέει ο γιός, και δείχνει τα βιβλία στις βιβλιοθήκες ολόγυρα.

-Αυτά είναι χαρτια, παιδι μου, δέν έχουν καμιά αξία, λέει ο πατέρας. Είναι χαρτιά στον τοίχο.

-Αν ήταν χαρτιά στον τοίχο πατέρα πραγματικά δέν θα είχαν

καμιά αξία. Δεν είναι όμως στον τοίχο, γιατί τα κουβαλώ όλα εδώ μέσα, στο κεφάλι μου. Όλα αυτά τα βιβλία τα διάβασα, το μυαλό μου είναι γεμάτο απ' αυτά.

Ο πατέρας δέν είπε τίποτα. Ήταν καλός πατέρας και δεν ήθελε να στενοχωρήσει το παιδί του. Εφυγε όμως πικραμένος, χωρίς να συμβουλέψει τον γιό του να παντρευτεί και να κάνει οικογένεια όπως είχε κάνει με τους άλλους δυό. Σκεφτόταν, πώς θα θρέψει τα παιδιά του έτσι που δέν είχε καθόλου χρήματα στο κουτί. Ωστόσο ο μεγάλος γιός είχε γίνει γιατρός, παντρεύτηκε κι έκανε και καλά παιδιά.

Πέρασαν μερικά χρόνια. Ξαφνικά πόλεμος γίνεται. Ο μεγάλος αδελφός χάνει όλα του τα εμπορεύματα κι ο δεύτερος αδελφός χάνει όλα του τα σπίτια. Πάνε κι οι δυο με τις οικογένειες τους στο χαρίο του πατέρα, φτωχοί κι ανήμποροι. Κάποια μέρα φτάνει κι ο μικρός γιός.

-Λυπούμαι που δέν μπόρεσα νάρθω νωρίτερα πατέρα, αλλά έπρεπε να πάω να περιποιηθώ τους πληγωμένους. Τώρα που κόπασαν λίγο τα πράγματα ηρθα να δώ τι γίνεστε. Τι χρειάζεστε να σας βοηθήσω. Τώρα είμαι διευθυντής στο νοσοκομείο και έχω αρκετή δύναμη να βοηθήσω κι εσένα και τ' αδέλφια μου.

Κι ο πατέρας, δακρυσμένος λέει στον μικρό του γιό.

-Γιέ μου, πραγματικά, εσύ τις λίρες σου τις φύλαξες στο πιο σίγουρο τόπο, μέσα στο κεφάλι σου. Κανείς δέν μπορεί να σου τις πάρει απο κει μέσα.

Κι ο γιός απαντά:

- Δεν είναι μόνο αυτό, πατέρα. Είναι η χαρά που παίρνει κανείς διαβάζοντας. Τα τόσα μυστικά που κρύβει ένα βιβλίο στην κάθε σελίδα του... Τα πράγματα που μαθαίνεις. Κι όλες εκείνες οι λέξεις, που κάθε μια έχει αξία πιο πολύ απο μια χρυσή λίρα.

Η ιστορία μας δέν τέλειωσε εδώ. Ο γέρο παππους βέβαια κάποια μέρα πέθανε. Ο γιός του ο ~~πατέρας~~^{γιός} έκανε παιδιά, εγγόνια. Όλοι τόν λάτρευαν όχι μόνο γιατι ήταν καλός αλλά και γιατι έξερε κι έλεγε θαυμαστές ιστορίες, ιστορίες που είχε μάθει απο τα χιλιάδες βιβλία που είχε διαβάσει. Και κάποια μέρα, κάλεσε όλα του τα εγγόνια, αγόρια και κορίτσια, και τους έδωσε απο ένα άδειο κουτί.

-Τώρα, τούς λέει, εσεις μπαίνετε στον κόσμο, ενώ εγώ φεύγω. Θα σας αφήσω μια κληρονομιά, αυτό το άδειο κουτί στον καθένα και στην καθε μια απο σάς. Μέσα εκεί θα βάλετε ο καθένας τους τίτλους τών βιβλίων που θα διαβάσετε. Εγώ δέν θάμαι εδώ, αλλά όσο περισσότερα βιβλία διαβάζετε τόσο πιο κοντά σας θα μέ έχετε. Και ξέρετε γιατι; γιατι θα είστε ευτυχισμένοι. Την ευτυχία που δίνει το βιβλίο, δέν τήν δίνει τίποτα άλλο σ αυτό τον κόσμο.

Ο γέρο ~~πατέρας~~^{γιός} έφυγε. Και τα εγγονια του κρατάνε την υπόσχεση τους. Αλλα απ' αυτά γέμισαν κι όλες το κουτί, αλλά το κρατάνε ακόμη μισοάδειο. Βλέπετε, είναι κι αυτή η τηλεόραση, που παίρνει κάμποσο απο το χρόνο τών παιδιών. Τι να γίνει;

Εμμ. Παυίδης